

blikket udfægtedes en hidsig Kamp mellem Lampens brandgule Lys og det endnu højt rødmende Aftenskær. I den mange-farvede Belysning tog Anretningen sig dobbelt indbydende ud, og Gæsterne satte sig ved Tallerknerne med en af det timelange Møde fuldskærpet Appetit.

Endog Emanuel kom efterhaanden i en lysere Sindsstemning. Han saa sig omkring paa denne Skare bredskuldrede Mænd, der trods alt, hvad der truede deres Fremtid, sad der saa rolige og fortrøstningsfulde, saa trygge i deres Tillid til deres Sags Retfærdighed og Forsynets Beskærmelse; og han fyldtes paany af Beundring for denne uforstyrrelige Sindsligevægt, den mandige Selvbeherskelse, hvormed disse Folk bestandig bar enhver Tilskikkelse, og som han selv havde saa vanskeligt ved at tilegne sig. Fadene tømtes flittig og ny blev bragt ind af „den store Sidse“, der havde styret Sogneraadsformandens Hus, siden han for nogle Aar tilbage var bleven Enkemand. Dette kød-rige Fruentimmer blev stille beluret af Væver Hansen, der under hele Maaltidet næppe talte et Ord. Da hans Sidemand vilde skænke for ham af Brændevinskaraffen, lagde han med et kattevenligt Smil sin store Haand over Glasset, — han var fornylig bleven Totalafholdsmand, og trods Sogneraadsformandens muntre Stiklerier var han ikke at formaa til i Dagens Anledning at gøre nogen Undtagelse fra sin Regel. Da Maaltidet var tilende, og Kaffen kom paa Bordet; og da Sogneraadsformanden paany lod sine Cigarer gaa rundt, rejste han sig. Under Paaskud af at have et Besøg at gøre inden Aften tog han Afsked, idet han samvittighedsfuldt trykkede hver enkelt af Selskabet i Haanden, og gik bort gennem Køkkenet, hvor han et Øjeblik blev staaende midt paa Murstensgulvet og fikserede Husholdersken med et Blik, der pludselig fik denne Fedtmasse til at blegne og sitre.

„Men Herregud, Jens Hansen ... hvorfor ser du saadan paa mig?“ sagde hun og holdt i Forskrækkelse et Viskestykke afværgende ud for sig.

Uden at svare satte han sin Hat paa Hovedet og bortfjernede sig med Haanden paa Ryggen.